

Børne Blad

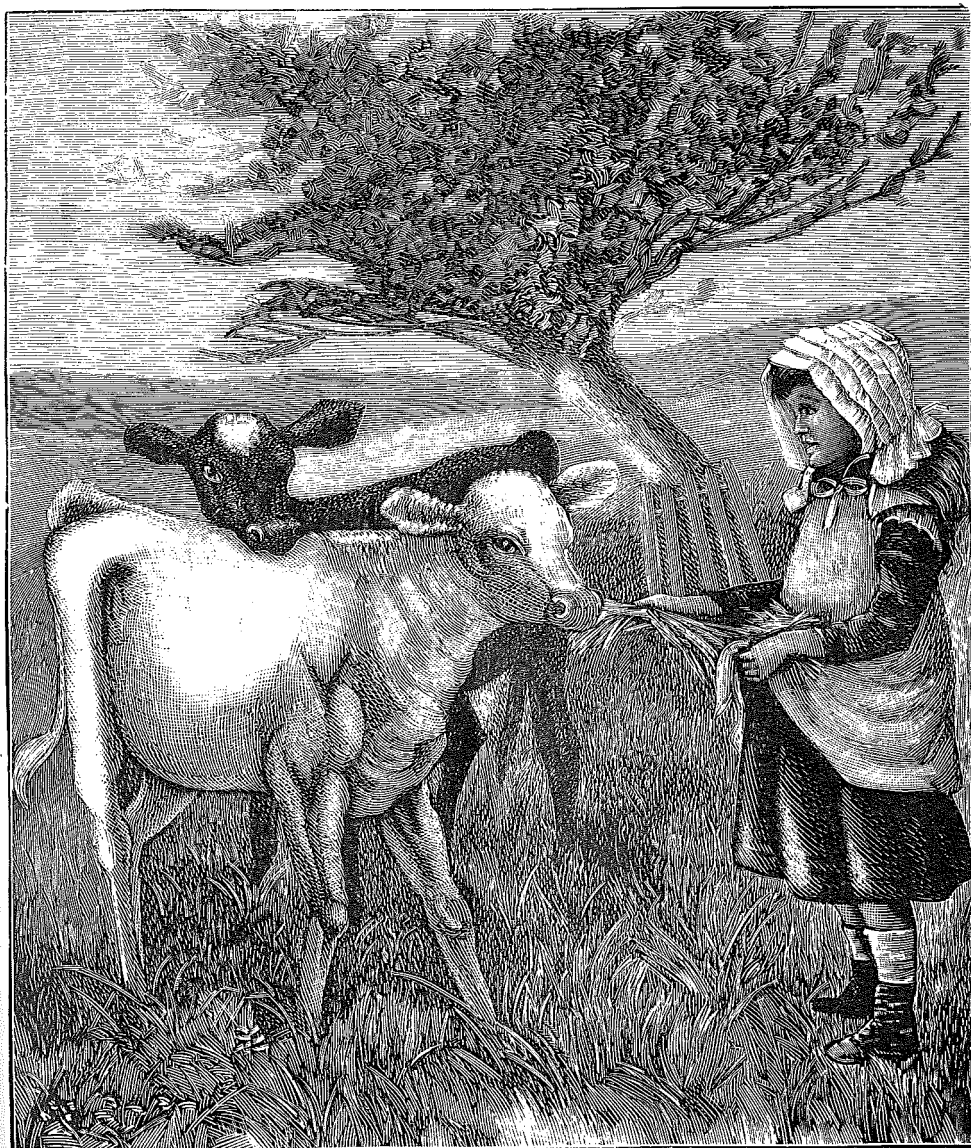

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 17.

29de april 1894.

20de aarg.

Unge ventner.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leverses det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. E. Bullsborg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Øttende lektse.

Hvad Gud siger om sine bud.

I. Guds trusel mod dem, som krænker og overtræder hans bud.

ABC-klassen: „Jeg er Herren — hade mig.“

Katekismus-klassen: „Hvad Gud siger om disse bud“ samt Luthers forklaring.

Forklarings-klassen: „Hvad Gud siger om disse bud,“ Luthers forklaring og Salme 51, 7 (Sp. 182).

Tenk.

1. Hvorfor minder Gud her om, at han er Herren? Forat vi ikke skal glemme, at han har ret til at give os bud.
2. Hvad vil det sige, at Gud er nidkær? Han er streng.
3. Hvorfor kalder han sig en sterk og nidkær Gud? Vi skal minde os, at han baade kan og vil paase, at hans bud bliver holdte.
4. Hvem truer Gud med disse ord? Alle dem, som haeder ham, det er, overtræder hans bud.
5. Hvad kalder skriften at overtrædelse af Guds bud? Synd.
6. Hvor mange slags synd er der? Arbesynd og gjerningsynd.
7. Hvad er arbejssynd? Den medfødt vanart i os, at vi har lyst til det onde og ingen lyst eller kraft til det gode (Salme 51, 7).
8. Hvad er gjerningsynd? Alle onde tanker, ord og gjerninger, som har sin rod i arbejssynden.
9. Hvad truer Gud dem med, som haeder ham og overtræder hans bud? Han vil hjemløge, det er, straffe deres ondskab.
10. Paa hvilke børn vil Gud hjemløge sødrenes ondskab? Paa de børn, som ogsaa haeder ham og turer frem i sine sødres ondskab (Jeroboam, Vbh. 40; Zøberne, Vbh. 93 og 104).
11. Hvorledes skal vi anse det, at gudtryktige børn ofte maa lide for forældrenes synd? Gud siger, at alting maa tjene dem tilgode, som elsker ham.
12. Nævn nogle af de straffe, som Gud i sin brede hjemløger dem med, som haeder ham og overtræder hans bud. Dnd samvittigheds (Abam, Vbh. 3; Jofefs brødre, Vbh. 21; Judas, Vbh. 92), timelig elendighed og død (Synsfloden, Vbh. 6; Sodoma, Vbh. 11; Jeisabel, Vbh. 41; Jerusalem's ødelæggelse, Vbh. 104), og den evige død (Den rige mand, Vbh. 70).
13. Hvortil skal Guds trusler bevæge os? Vi skal frygte for hans brede og ikke handle mod hans bud.

I nøden lærer man at kjende, hvor mange benner man har.

Lessons for the Sunday School.

Seventeenth Lesson.

WHAT GOD SAYS OF HIS COMMANDMENTS.

I. God's treat against transgressors.

ABC Class: "I the Lord—hate me."

Catechism Class: "What God says of these commandments," and Luther's Explanation.

Explanation Class: "What God says of these commandments," Luther's Explanation, and Ps. 51. 5 (Qu. 182).

INSTRUCTION.

1. Why does God here remind us, that he is the Lord? In order that we should not forget, that he has the right to give us commandments.
2. What does "jealous" mean here? Strict.
3. Why does God here call himself a jealous God? He wants us to know, that he is both eager and able to see to it, that his commandments are kept.
4. Whom does God with these words threaten? All those that hate him, that is, transgress his commandments.
5. What are all transgression of God's commandments called in Scripture? Sin.
6. How many kinds of sin are there? Original sin and actual sin.
7. What is original sin? The inborn depravity in us; that we like evil, and are both unwilling and unable to do good.—Ps. 51. 5.
8. What is actual sin? The evil thoughts, words, and deeds, which grow out of original sin.
9. What threat does God make against those, that hate him and transgress his commandments? He will visit, that is, punish their iniquity.
10. Upon what children will God visit the iniquity of the fathers? Upon those children, that also hate him and imitate the iniquity of their parents. Jeroboam,—H. B. 40; The Jews,—B. H. 93 and 104.
11. How should we regard the fact, that pious children often must suffer for the sins of their parents? God says, that to them, that love God, all things work together for good.
12. Mention some of the punishments, with which God in his wrath visits those, that hate him and transgress his commandments. Evil conscience (Adam,—B. H. 3; Joseph's brothers,—B. H. 21; Judas,—B. H. 92); temporal misery and death (The Flood,—B. H. 6; Sodom,—B. H. 11; Jezebel,—B. H. 41; Destruction of Jerusalem,—B. H. 104); and eternal death (The rich man,—B. H. 70).
13. What effect ought God's threats to have upon us? We should fear his wrath and do nothing against his commandments.

Det første i skriftlig lære er ydmyghed; det andet er ydmyghed; det tredje er ydmyghed.

At fuglene flyver over dit hoved, det kan du ikke hindre, men vel, at de bygger rede i dit haar.—[Luther.

Fangens datter.

(Slutning.)

Fangevogteren tog den lille rystende haand; han aabnede fængslets svære dør, og fulgt af direktøren begyndte de sin estersøgelse. De gik længe i lange, mørke gange, som tryktsede hverandre, og op og ned ad trapper.

Endelig stansede de. Fangevogteren bankede paa døren ind til en celle. Et haardt, skjæget ansigt kom tilsynne ved gitterhullet.

"Her er din lille pige, som kommer for at se til dig."

"Min lille pige? Jeg har ingen liden pige!"

"Far!" raabte Kathrine med klar stemme, men da det mørke ansigt blev mere tydeligt, skjulte hun sig bag vogteren. Det var ikke hendes far.

"Saa lad os prøve med en anden", sagde fangevogteren.

De gik atter alle tre, og idet de stansede ved en ny dør, sagde fangevogteren i en mildere tone:

"Se her, Richard, her kommer jeg med din lille Kathrine."

"Min lille Kathrine . . .", saa taug han stille en tid, "jeg havde engang en Kathrine, men hun var ikke liden; hun døde af sorg, og det var mig, som dræbte hende! Gud forlade mig! Saa kun, dette gjælder ikke mig." Og fangen skak hovedet frem til gitterhullet. Det var et ungt, blond, krøllet hoved, hvis blaa, gode og milde øine ikke syntes at afspeile nogen tanke om forbrydelse.

Barnets øine, fulde af taarer og smerte, mødte fangens, og han udstødte et dybt suk. Kathrine beg atter tilbage. Det var heller ikke hendes far.

Saa gik de da til en tredje celle.

"Jakob! her er din lille pige", raabte fangevogteren. "Det er din lille Kathrine, som kommer for at se til dig!"

"Hvorledes?" spurgte en barsk stemme.

"Ja, din lille pige."

Man hørte en raslende lyd af lænker, som fik barnet til at gysse. Helt inde i cellen skjelnede man en menneskelig skikkelse. Fangen syntes ikke at forstaa, men han gik frem til gitterhullet. Han saa det lille ængstelige ansigt vendt op mod sit.

"Far! far!" raabte barnet, idet hun rakte armene op imod ham.

Hun havde gjenkjendt sin far.

"Kathrine!" stammede manden, "hvem har bragt dig hid?"

"Vil du have hende ind i din celle?" spurgte direktøren.

"Ja!" svarte han med kvalt stemme.

Den tunge dør dreiede sig paa sine hængsler, og barnet kom ind. Hun kastede sig om faderens hals, og denne tryktede hende til sit bryst, trods sine lænker.

"Åh, far!" hulkede den lille pige.

"Min søde! min elskede!"

Og de græd begge.

Lidt efter løftede manden det lille hoved og saa hende ind i ansigtet. Han nølede endnu nogle øieblikke, saa tryktede han hende. Snart igjen bøiede fangen sit hoved for den lille piges lange, kjærlighedsfulde blik. Endelig sagde han:

"Hvorfor er du dog kommen hid, mit barn?"

"Jeg vilde se dig, far!"

Og det lille hoved lagdes blødt ned paa hans skulder.

"Hvordan er du kommen?"

"Jeg har gaaet, far!"

"Fra New York?"

"Ja!"

Man hørte ingen anden lyd end lænker-nes rasling, medens faderen tog barnet endnu tættere ind til sit hjerte.

"Og din mor, hvorledes havde hun det, da du forlod hende?"

Han spurgte frugtomt. Hun svarte ikke. Han saa ængstelig paa hende, og barnets læber bævede . . .

"Svar! svar hurtigt . . . din mor?"

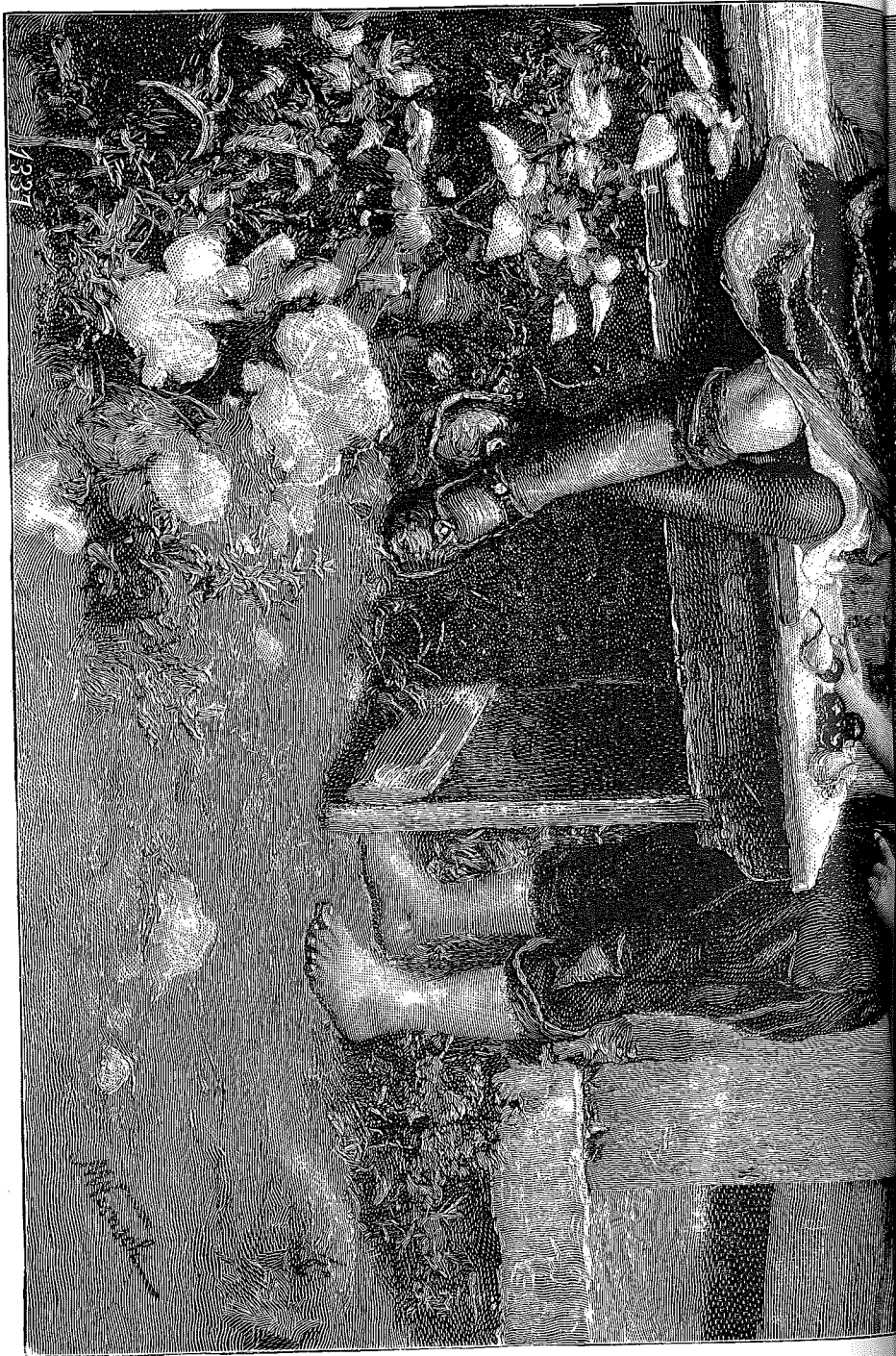
"Far, hun er død!"

Et frugtligt smertensfrig steg op fra fangens bryst. Han vendte hovedet mod muren og græd bittert. Hans lille pige søgte forgæves at trøste ham; hans graad og stønning stansede først, da hans kræfter var udtømte.

"Min hustru, min stakkars hustru! — naar døde hun?"

"Det er længe siden", sagde barnet, "jeg tror, det er flere uger siden. Hun sagde, at jeg skulde gaa til dig og trøste dig."

"Har hun sagt det? det ligner hende; hun tilgav mig altid!"

"Seg bær rigtig."

„Sun har ogsaa talt til mig om at bede for dig og spørge dig, om du vilde gaa til Himmelen og møde hende.“

„I Himmelen! Jeg i Himmelen!“ suktede den ulykkelige.

Barnets bløde hænder udrettede mere til at dæmpe fangens onde lidenskaber end lænerne og laasene; den lille piges kjærlighed knuste hans haarde hjerte og sit det gode, som synden endnu ikke havde tvakt, til at vaaane.

Faderen og barnet blev endnu længe sammen. Direktøren og fangevogteren havde ikke hjerte til at stille dem ad.

„Far, naar du skal ud af fængslet, saa skal jeg nok sørge for dig!“

Han løftede sine forgrædte øine og saa paa barnet.

„Det er mor, som har sagt det til mig!“

„Stakkars liden! Vil du redde din elendige far?“

„Ja, ja, far!“ svarte barnet.

Fangevogteren nærmede sig nu for at føre hende bort.

„Nu maa du gaa, min skat; men du kommer igjen, ikke sandt?“

„Jeg vil blive hos dig, far!“

„Nei, nei, mit barn; men du kommer igjen.“

Han gik med den lille grædende pige.

Paa direktørens kontor stod den gamle, gode herre fra det smukke landsted.

„Lad mig saa dette barn“, sagde han; „min datter vil have omsorg for hende, og naar faderen kommer ud af fængslet, saa vil jeg give ham arbejde, om han opfører sig ordentlig. Hver uge vil jeg bringe den lille hid, at hun kan se ham. Vil du komme med mig, min lille pige?“

*

*

*

Nu kan man se et pent lidet hus tre mil fra Sing-Sing, beboet af en mand i sin kraftigste alder og hans eneste datter. Det er Kathrine, som har opfyldt sin døende moders ønske, og hendes far, den fordums fange, som er bleven en flittig arbejder og en ærlig mand.

„Kast ikke eders frimodighed bort.“

Paa en mørk efteraarssdag i slutningen af forrige aarhundrede traadte en ung mand ind i en prestegaard i de svabiske alper og præsenterede sig som den nye vikar. Han var lige kommen fra universitetet og var derfor en god del beklemt ved tanken om sin nye øjning. Han blev derfor end mere forstrækket, da stedets syge prest bad ham endnu idag besøge en døende. Hans undskyldninger, at han ikke søgte sig oplagt dertil idag, at han var aldeles fremmed i sognet, og at han aldrig endnu havde staaet ved et dødsleie, hjalp ham intet. Sognepresten er selv fængslet til sengen, og den døende maa ikke ligge uden at faa hjælp og trøst. „Ja, hvad skal jeg sige til manden?“ spurgte den stakkars vikar endelig. „Manden er bundfattig“, svarte presten; „hans tanker dvæler navnlig ved sin stakkars familie, som han efterlader uden nogen forsørger; hold derfor nogle kraftige bibelord og salmevers frem for ham.“

Endstjænt den unge mand er godt inde i den hellige skrift, formaar han dog ikke i sin beklemte tilstand at huske et eneste passende bibelsted, og han beder derfor presten at nævne sig nogle.

„Kast ikke eders frimodighed bort, hvilken har en stor belønning!“ „Kald paa mig paa nødens dag, jeg vil udfri dig, og du skal prise mig!“ „Gud er de faderløses fader og enterkes forsørger!“ o. s. v., svarer presten.

Med tungt hjerte begiver vikaren sig paa vei. I sin hjerteangst bliver han ved at gjentage bibelordene halvlyst, da han ellers er bange for at glemme dem, og endelig træder han ind i den syge mands hus. Her frembyder sig et billede af den stærke elendighed. I sengen ligger den syge med døden malet paa ansigtet, omringet af en flok grædende børn og en dybt bedrøbet hustru, medens alt udenom vidner om den stærke fattigdom. Som sognepresten havde formodet, klager den døende sin nød for vikaren, hvorledes han ikke kan dø rolig, da han efterlader sin familie i en saadan nød. Vikaren fremviser bibelsprogene, men enten det nu er, fordi den syges nød er saa stor eller den stakkars vikars stemme saa usikker og skjælvende — Trøsten vil ikke hjælpe. Atter

og atter erklærer den syge, at han ikke kan dø rolig, uden han faar en sikker forvisning om, at hans hustru og børn vil blive forsørget.

Da var det, som en højere magt kom over den unge mand, med fast og hæbet stemme sagde han: „Jeg forsikrer eder i den treenige Guds navn, at eders familie skal blive forsørget!“ „Å, er det muligt? Jeg kan næsten ikke tro det“, siger den syge, og vikaren gjentog derfor høitidelig sine ord. „Nu kan jeg tro det, nu kan jeg dø rolig“, sagde manden med lettet hjerte og et taknemligt blik. Samme nat hensov han glad og stille.

Men over den før saa modige unge mand faldt der pludselig en stor angst over hans løfte, og da han var kommen hjem, betroede han det foresaldne til sognepresten. Denne trøstede ham og forstyrede, at den, som havde indgivet ham ordene, heller ikke vilde lade ham blive tilskamme. Og saaledes gik det ogsaa. Endnu før vikaren havde udtalt løftet, var det første skridt til dets opfyldelse allerede gjort. En af den paa den tid i Hohenheim residierende hertug Karls officerer, der var en slegting af presten, vilde samme dag besøge denne. Da han nærmer sig prestegaarden, møder han en ung mand, som med sænket hoved og halvhøit talende med sig selv gaar bort derfra. Officeren, som i førstningen antager ham for en sindsbæg, gaar bagefter og følger ham ind i de fattiges hus. Her bliver han vidne til det foran beskrevne, det gaar ham dybt til hjerte, og presten fortæller ham siden mere derom. Nogle dage senere er officeren med ved hertugens taffel, og han faar her leilighed til levende at skildre det hele optrin. Hertugen hører med stor deltagelse og stigende interesse paa fortællingen og raaber ved slutningen dybt beæget: „Denne vikar skal ikke blive beskjemmet; jeg vil selv være familiens forsørger!“

Han holdt ord, understøttede enten og lod børnene opdrage paa sin bekostning. For vikaren blev denne merkkelige erfaring en velsignelse for hele livet, og ofte fortalte han i sin høie alderdom til opmuntring for sine yngre embedsbrødre om dette sit første svære sygebesøg.

Enhver, det er mig!

De venner gik og talte sammen i en offentlig have.

Den ene af dem erklærede, at han ikke fandt, at ordet „enhver“ angik ham. Paa samme tid var han begymret for sin sjæls frelse, men han havde ikke tillid til Guds ord, hvis enfold synes ham uforstaaelig.

„Der hører uden tvil noget til ved siden af det“, tænkte han.

Paa denne spadseretur kom de til en pæl, hvorpaa der var fæstet et bret; paa det læste de:

Siv agt!

Enhver, som træder paa dette græs-
svær, vil blive krævet til regnskab.

„Gaa du over denne eng“, sagde hans ven; „jeg kan ikke gjøre det.“

„Men ser du da ikke, hvad der staar skrevet?“

„Jo, det ser jeg nok, men du sagde jo nys, at du mente, ordet 'enhver' ikke angik dig. Jeg ved, at det angaar mig; men det samme er jo altsaa ikke tilfældet med dig? Jeg kan ikke overtræde dette forbud, men du kan.“

„Å! nu forstaar jeg“, udraabte tvileren; „enhver“, det er mig! Nu forstaar jeg ogsaa disse ord:

„Enhver, som paakalder Herrens navn, skal frelses.“

„Enhver, som tror paa Jesus Kristus, har det evige liv.“

„Enhver, som vil, tage livsens vand uforstyldt.“

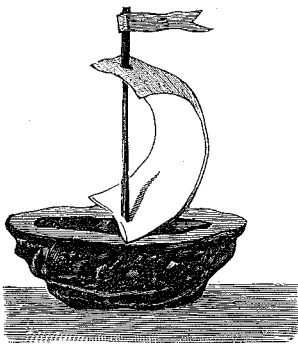
„Jeg forstaar; det er en fri indbydelse til enhver at komme til Jesus Kristus!“

Gaar du forbi din næste her paa jord, saa vil han hisset ligge iboven for dig, saa at du maa gaa forbi himmelporten.—[Luther.

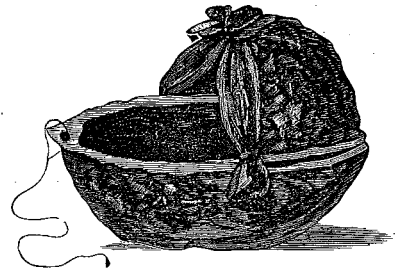
Barn- og ungdomstiden er baartid. Da faaes sæd for livet. Børn og unge folk, saa god sæd og vogt den nøie! saa vil sommeren blive behagelig og høsten i fred.

Lidt tidsfordriv.

Af valnødfal kan gjøres mange pene smaa-ting; saaledes er det værdt at gjøre et forsøg efter nedenforstaaende to tegninger; men prøv ogsaa, om I ikke kan finde paa at gjøre andre ting af de skal, som ellers kastes bort til ingen nytte. Ældre børn kan her skaffe sig selv en morsom sysselsættelse og desuden glæde sine smaa søstende, naar arbeidet er færdigt.

1. En seilbaad.

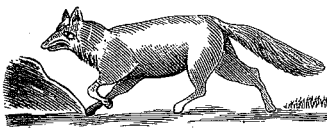
2. En bugge.

Fempunktspil.

Hver deltager faa et stykke hvidt papir og en blyant; med denne sætter han 5 punkter eller prikker paa papiret og sender derpaa dette til sin sidemand til venstre. Denne skal da forsøge omkring de fem prikker at tegne en menneskelig skikkelse, saaledes at det ene punkt kommer midt i panden, en paa hver af taaspidsene og en paa hver haand. Ingen maa anvende mere end fem eller ti minutter for at faa billedet færdigt. Der kan paa den maade fremkomme meget morsomme billeder.

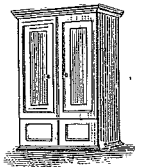
Billedgaaede.

K

t

G

A

nes bog at

F

n

E

de

g

er er

ve

t

em.